

POLICEJNÍ STANICE V HAUGESUNDU

Během dne, pondělí 2. března

Olav Scheldrup Hansen převzal velení hned poté, co policejní ředitel Arnstein Guldbransen ukončil svou úvodní řeč. Vyměnil si pár slov s vyšetřovatelem z bezpečnostní služby Haraldem Samuelsenem, který seděl vedle něj, a pak se do toho pustil. Tmavé vlasy střižené v pážecím stylu padly Lotte Skeisvollové přes oči, takže nikdo nemohl poznat, jestli Hansena dostatečně sleduje. Postupoval rychle a stručně. Nesnášel schůze, na kterých se dlouho diskutovalo.

„Knut, můžete nám krátce shrnout, co jste podnikli v případně první vraždy Emilie Sand Vormedalové?“

Knut Veldetun se postavil a vyrazil směrem k počítači a projektoru vedle Olava. Zdvihl flashku a tázavě ji zapíchl do vzduchu.

„Co máte na té flashce?“

„Prezentaci, kde mám shrnuté všechny úkoly, za které s Larsem odpovídáme.“

„To vynechte. Shrňte to ústně. Rychle.“

Knut Veldetun zůstal stát v zemi nikoho. Ošival se celým svým mohutným tělem a v obličejí se mu objevil přihlouplý výraz. Zakroutil hlavou a zůstal stát v prostoru mezi svou židlí a počítačem.

„Rychle znamená ještě před Velikonocemi, pane Veldetune.“

Knut ustoupil o krok dozadu. Zastavil se u svého místa a začal s neuspořádaným popisem toho, co podnikli od chvíle, kdy v neděli ráno dorazila první hlídka na místo činu.

„Mluvili jsme s několika mladými lidmi a s dospělými, kteří byli v domě před vraždou nebo v době, kdy k vraždě muselo dojít. Ještě jsme nemluvili s Johnem Halvorsenem ani s Alexanderem Hauge Gudmundssonem. Obešli jsme sousedy a pomáhali jsme

Lotte a Åse s prohlídkou domu. Všechno je uvedeno v naší zprávě, ale je to jen krátké shrnutí. Další podrobnosti mám na flashce.“

Nastala chvíle trapného ticha, kterou přerušil Olav.

„Dobře, pane Veldetune. Postarám se o to, aby celý tým obdržel k přečtení výtisk z vaší flashky. Přišli jste při vyslýchání na něco zvláštního?“

„To tedy zatím jaksi... ehm... Několik těch mladých označilo Alexandera Haug Gudmundssona. Toho večera byl několikrát viděn, jak jde do pokoje, kde spala Emilie Sand Vormedalová, i v době kdy byla zavražděna. Svědci ho popisují jako dost nevypočitatelnou osobnost, občas projevuje násilnické sklony. Navíc tajil Emiliinu smrt před kamarády.“

„To všechno víme, kolego. Něco nového najevo nevyšlo?“

Mohutná ramena Knuta Veldetuna poklesla. Olavovi tak připomněl lva s mohutnou srstí.

„Vlastně... ne. Sousedí pochopili, že tam mají mejdan, ale nijak zvlášť je to neobtěžovalo. Nikdo z nich nic zvláštního neviděl, jenom dva starší manželé si všimli tří mladých lidí, kteří odtamtud odcházeli těsně po desáté. Napřed soudili, že to bylo o něco později, ale připustili, že pili víno a byli drobet popletení...“

„Pane Veldetune, buďte tak laskav! Zní odpověď na moji otázku „ne“? Nebo se objevilo něco nového a *důležitého*?“

Knut Veldetun klesl dolů na židli jako plyšový medvěd, kterému došla baterie.

„Ne.“

„Fajn. Příště to tak řekněte rovnou.. Jedním slovem, bez všech těch žvástů.“

Olav Scheldrup Hansen vstal. Dal si ruce v bok. Prohlížel si svůj tým. Byli by vlastně docela schopní, kdyby ovšem zároveň nebyli tak bezmezně pomalí a liknaví.

„Má někdo z vás jmenný seznam s kontaktními informacemi na všechny účastníky toho večírku? Seznam vyslechnutých a seznam těch, co ještě musíme vyslechnout?“

Lars Stople šťouchl do Lotte, aby ji upozornil na otázku. Seznamy byly její úkol. Odhrnula si z čela ofinu a vzhledla. Oči měla zarudlé a její hlas bylo v místnosti špatně slyšet.

„Chtěla jsem s těmi seznamy začít zrovna, když včera večer oznámili druhou vraždu. Dneska jsem zkoumala místo činu a zadržela Alexandra. Takže pokud mám používat váš žargon, odpověď zní *ne*.“

Olav Scheldrup Hansen skousl, že zanedbala důležitou povinnost, a pokračoval. Představu další konfrontace nesnesl.

„Fajn. To má absolutní prioritu, Lotte. Počítám, že seznam budu mít na stole do hodiny. Rodiče?“

„Emiliini rodiče přijdou v jednu. Rodiče Veroniky Østersjøové přijdou z Gdaňsku zítra. Lars si s nimi promluví.“

„Fajn. Co technické poznatky, Åse?“

Åse Fruholmová se postavila na svoje párátka. Podívala se na Olava přes obroučky brýlí.

„Chápu to dobře, že nechcete, abychom si o tom teď všichni společně promluvili?“

„Rozhodně ne.“

„To je škoda. Určitě by bylo zajímavé slyšet názory týmu na pár detailů. Emiliina ložnice je plná stop a na místě činu v Breidabliku je několik zajímavých podrobností. Ale vy si přece místo toho můžete *přečíst* moji zprávu, jestli se vám bude chtít.“

S rukama složenýma přes prsa se znovu posadila. Olav pochopil. Každý pokus zvýšit tempo, aby neskončili ve stojaté vodě, se zdál být marný. Na starých policejních stanicích čpí zažitě těžkopádné metody ze stěn. Tady v Haugesundu do nich vložili ocelové trámy.

„Laskavě nám to v několika bodech shrňte, paní Fruholmová.“

Åse Fruholmová nehnula brvou. Nic nenaznačovalo, že by hodlala podruhé vstát. Vytrvale seděla na židli.

„Slovo *laskavě* mi lidé neříkají zrovna často. Ale shrnu to. Oba byli zavražděni. Emilie Sand Vormedalová v sobotu večer, nejspíš krátce po desáté, nejpozději před jedenáctou. Byla udušená, ale nevíme s jistotou jak. Nemá žádná viditelné známky dušení až na malé petechie. V krvi měla stopy alkoholu a rohypnolu, ale ne v takovém množství, že by to mohlo způsobit zástavu srdce nebo život ohrožující potíže s dýcháním, řekla bych. Aby přestala dýchat sama, byly by zapotřebí větší dávky. Z posmrtných

známek můžeme usuzovat, že s ní od okamžiku smrti do doby nástupu maximálního bodu posmrtné strnulosti nikdo nemani- puloval. Máme řadu stop od různých lidí, kteří se v místnosti pohybovali, budeme odesílat vzorky DNA na srovnání.“

Åse Fruholmová odsekávala slova jako kulomet. Než přešla k dalšímu tématu, rychle se nadechla.

„I druhá oběť byla zavražděná. Má mnohočetná bodná zra- nění. Několik bodných ran je samo o sobě smrtelných. Bylo zasa- ženo srdce, tepny a několik životních orgánů. Víme, že hoch byl zavražděn mezi čtvrt a tři čtvrtě na devět večer. Tento předpoklad vychází z výpovědi svědka, učitele hry na klavír, který ho v Brei- dablíku objevil. Oběť měla kolem krku pověšený lístek s nápisem, všichni ho znáte. Na lístku nebyly nalezeny žádné otisky, ale máme otisk podrážky pravděpodobného pachatele, velikost 43 a jednu porci žvýkacího tabáku, který byl nalezen na asfaltu vedle obě- ti. Zkoumáme na něm otisky prstů a provedeme analýzu DNA.“

Olav se usmál. Takhle si to představoval. Krátce, souvisle a efektivně. Uznale na Åse Fruholmovou pokývl, ale ona jen ohrnula nos.

„Fajn, tohle bylo přímo ukázkové. Víme všechno, co jsme od vás potřebovali vědět. To ostatní si můžeme, jak paní Fruhol- mová sama poznamenala, přečíst v její zprávě.“

Pak ukázal na Lotte Skeisvollou a požádal ji, aby řekla pár slov o obětech. Lotte pomalu vstala a aniž by žádala o dovození, došla k počítači zapnula ho společně s projektorem.

„Lotte, nemáme čas...“

Přerušila ho dřív, než dokončil větu.

„Souhlasila jsem, že vám pomůžu s tímhle vyšetřování jen s velkými pochybami. Když o něčem informuji tým, dělám to pořádně. Buď tomu budeme věnovat tři minuty, nebo to balím a odcházím. Je to na vás.“

Olav jen rozhodil rukama a vzdal to.

Pustila fotografie obětí z míst činů. Začala Emilíí. K fotografii přidala několik informací o dívce a současné situaci.

„Dvacet let. Singl. Adoptovaná z Etiopie. Bydlela doma s ro- diči tady v Haugesundu. Studovala v prvním ročníku na zdra-

votní sestru na vysoké tady v Haugesundu. Po večerech pracovala v občerstvení Classic Kebab v Haraldově ulici. Přátelé o ní mluví jako o společenské, veselé a otevřené dívce. Měla za sebou několik vztahů, ale žádný netrval déle než pár měsíců. Musíme vyslechnout lidi v jejím okolí, abychom odhalili případný motiv. Ještě toho o Emilii moc nevíme.“

Rychle překlikla na další fotku.

„Tohle je druhá oběť. Yusuf Samfari. V současné době toho o něm víme jen málo, protože se nám ho podařilo identifikovat až dneska ráno. Je mu taky dvacet a...“

Lotte se zastavila. Všimla si, že se Knut postavil. Ukázal na fotografii.

„To je... Yusuf... Byl v sobotu na tom mejdanu.“

Lotte ztuhla do jednoho velkého otazníku. Podívala se na fotku z projektoru a zpátky na Knuta, který pořád stála a ukazoval.

„Je to ten chlapec. Drobný štíhlý kluk. Včera jsem s ním mluvil. Proboha, Lotte... Říkal jsem ti o něm, když jsme dneska ráno zkoumali místo činu první vraždy. Vidíš přece, že je to stejné jméno!“

Lotte Skeisvollová připomínala trolla, kterého uvěznily první sluneční paprsky. Pevně se chytila okraje stolu. Pak se do toho vložil Olav, aby to celé nebylo ještě trapnější.

„Dobře. Tohle mění situaci. Dáme si pět minut pauzu, abych si mohl promluvit se Samuelsenem, policejním ředitelem a se slečnou Skeisvollovou. Tohle vyšetřování musíme změnit a už teď jsme ztratili spoustu času.“